

Ugyanaz a Lélek, ugyanaz a Krisztus, ugyanaz az Atya

Néhány gondolat a Lelki ajándékokról

1 Kor 12-14

Suhai György

2019.12.10.

Először is, Pál célja ezzel a szakasszal az, hogy **ne legyünk tudatlanok/tájékozatlanok a lelki ajándékokkal kapcsolatban** (12:1), vagyis ne mondhassuk azt, hogy nem tudjuk hova tenni őket, nem tudunk mit kezdeni velük, ha megjelennek az életünkben vagy a gyülekezetünkben. Pál sokkal nagyobb részt szentel a lelki ajándékoknak, mint bármely más témának. Tehát nagyon fontosnak tartja, hogy tájékozottak legyünk ezen a téren. Számítanunk kell a megjelenésükre, gyakorolnunk kell bátran azokat és meg kell értjük azok célját és funkcióját, t.i. hogy miért fontosak/nélkülözhetetlenek azok a gyülekezetben.

Pál azzal az első olvasásra meglepő felütéssel kezdi a lelki ajándékokról szóló szakaszt, hogy amikor pogányok voltunk, akkor a **„néma”, beszélni, kommunikálni, megnyilvánulni nem tudó** (azaz halott) **bálványoknak szolgáltunk**, tőlük függtünk, nekik voltunk kiszolgáltatva (12:2, vö. Éz 46:7). Nyilván azt akarja ezzel hangsúlyozni, hogy Isten, ellentétben a bálványokkal egy élő, beszélő, kommunikáló Isten. Isten lényéhez tartozik, hogy beszél hozzánk, hogy kijelenti magát nekünk, hogy félreérthetetlenül megnyilvánul a személyes és közösségi életünkben egyaránt. Majd rátér a lelki ajándékokra, azaz az élő Isten Lelkének különböző megnyilvánulásaira, melyek minden egyes hívő osztályrésze kell, hogy legyen (12:7), azaz azt állítja, hogy minden hívőnek, a gyülekezet minden tagjának tapasztalnia kell valamit az élő Isten jelenlétéből.

Ha egy gyülekezetben a Szentlélek természetfeletti megnyilvánulásainak semmi jele nincs, gyanús, hogy csak üres, halott vallásosságról van szó. Az élő gyülekezeti együttlét lényege ugyanis az, hogy összekapcsol bennünket a mennyei, a természetfeletti, ahol Jézus Krisztus is van, akinek a teste, azaz földi megnyilvánulása a gyülekezet. Ha nincsenek megnyilvánulások, nincs kapcsolat! Akkor a gyülekezet csupán jó szándékú emberek „ártalmatlan” együttléte egy közös cél érdekében, amolyan irodalmi kör, ahol a Bibliát, mint „szépirodalmi művet” tanulmányozzák.

Ha azonban vannak ilyen megnyilvánulások, akkor bizony nem mindegy, hogy az élő Isten imádatának a kifejeződése-e, vagy csak egy újabb, keresztyén köntösbe bujtatott bálványimádó szertartás, mellyel a gyülekezet tagjai már egyszer szakítottak, amikor Krisztushoz tértek. Ugyanis nem csak a keresztyénségben, hanem más vallásokban is megjelennek természetfeletti megtapasztalások, jelenségek, melyek ugyancsak a természetfeletti hozzájuk összeköttetésbe azok átélőit, de nem a mennyei, hanem a démonvilággal, az ördöggel és angyalaival. Ezért nem mindegy, hogy Isten Lelkének vagy démoni lelkeknek köszönhetőek ezek a megnyilvánulások. Mi alapján lehet ezt eldönteni? – kérdezhetnénk.

Pál szerint a legfőbb szempont és kritérium, hogy az élményt átélők hogyan nyilatkoznak, mit vallanak Jézusról. Két sarokpontot, két korlátot állít fel Pál: 1. A Szentlélek sohasem fogja senkivel kimondatni, hogy „Jézus átkozott”. Ezt csakis démoni lelkek mondhatják. 2. Démoni lelkek soha sem fogják kimondatni senkivel, hogy „Jézus Úr”, ezt csakis a Szentlélek által mondhatja valaki (12:3). A lelki jelenségeket tehát alapvetően a Jézushoz való viszonyulás, a Róla alkotott meggyőződés minősíti, vagyis az, hogy mit gondol és mond azok átélője Krisztusról.

A lelki ajándékok egy jó része **kommunikációs ajándék**: bölcsesség beszéde, ismeret beszéde, prófétálás, nyelveken szólás, nyelvek magyarázata, tanítás (12:8, 10, 28). Vagyis mintha Pál azt akarná jelezni, hogy leginkább a lelki ajándékok által akarja Isten nyilvánvalóvá tenni az ő egyháza, a benne hívők számára, hogy milyen éles a kontraszt a néma bálványok és az élő és beszélő Isten között (ld. „Ő létezik és nem hallgat” – Francis Schaeffer). Vagyis azt mondja, hogy amikor pogányokból hívőkké lettünk (megtértünk, újjászülettünk), betöltekeztünk a Szentlélekkel, az élő Isten Lelkével és ez által kapcsolatba kerültünk az élő Istennel, melynek következtében beindult (be kellett, hogy induljon) az isteni kommunikáció az életünkben (ez nem csak az én, hanem sok hívő ismerősöm, barátom tapasztalata, t.i. hogy elkezdik érteni az Igét, hallani Isten hangját, érteni Isten konkrét vezetését). Ez az élő isteni kommunikáció jelzi azt, hogy valóban az élő Istent imádjuk, hozzá tartozunk, Vele kerültünk élő kapcsolatba és nem a bálványok rabságában vagyunk még mindig. Ez volt Pünkösöd lényege is: Isten kiárasztotta a Lelkét az ő népe minden egyes tagjára, hogy azok prófétáljanak, álmokat és látomásokat kapjanak Istentől úgy, mint az ÓSZ-i próféták (Apcsel 2:17-18; vö. Jóel 2:28-29; 4 Móz 12:6). Bővebben ld. [„Sámuel és az első pünkösöd”](#) c. írást (istenalma.hu).

Az ajándékok másik csoportja **erődemonstrációs ajándék**: hit (mely hegyeket mozgat?, vö. 13:2; Mk 11:23; 9:23; Mt 17:20), csodatevés, gyógyítások, lelkek megkülönböztetése (12:9-10), mely utóbbira nem kizárt, hogy az ördögűzéseknél illetve a prófétálások mérlegelésénél is szükség lehet (az ördögűzést külön nem említi meg, mint lelki ajándékot, talán azért, mert valahol az minden hívő „feladata”, vö. Ef 6:10-17). Péter másik két kategóriába sorolja a lelki ajándékokat: szólásban és szolgálatban megnyilvánuló ajándékok (1 Pét 4:10-11).

Mind a kommunikációs, mind az erődemonstrációs ajándékok **az élő Isten valóságát hivatottak érzékelteni**, megjeleníteni a gyülekezetben a hívők és nem hívők vagy „avatatlanok” számára egyaránt (14:16). Nem véletlenül nevezi a gyülekezetet (ez esetben annak korinthusi megnyilvánulását) Pál a Krisztus „testének” (12:27), melyet Isten ugyanúgy betöltött az Ő Lelkével, mint Krisztust, amikor testet öltött. Az üzenet egyértelmű: **amiképpen a testté lett Krisztus Isten valóságát, erejét és kommunikációját mutatta be a világ számára, úgy nekünk, az ő „testének” is ugyanez a küldetésünk.** A gyülekezet az a hely, vagy mondhatnánk úgy is, hogy gyülekezet ott van, ahol Isten valósága, ereje és kommunikációja jelenik meg egészen egyértelmű, kézzelfogható, érzékelhető módon úgy, mint ahogy a testté lett Jézus életében is megjelent. Egyáltalán nem kéne meglepődnünk tehát azon, hogy hasonló vagy ugyanolyan, sőt „még annál is nagyobb” (Jn 14:12) megnyilvánulások, kijelentések, prófécíák, jelek, csodák stb. történnek egy élő gyülekezetben ma is, mint amilyenek történtek Jézus földi életében. Mi ugyanazt a Krisztust kell, hogy képviseljük, aki itt járt közöttünk és ugyanazt az Atyát, akit a testté lett Jézus is képviselt, ugyanazon Szentlélek által, aki Jézus Krisztusban volt (12:5)! A Szentlélek a kulcs, Ő gondoskodik erről a képviselőről, hiszen maga Jézus is a Szentlélek által tett jeleket és csodákat (Mt 12:28). Azon kéne inkább meglepődnünk, ha egy gyülekezetben nem jelennek meg ezek az ajándékok vagy ha egyoldalúan csak az egyik fajtájuk jelenik meg és azokból is csak egy-egy. A mi körünkben ez az egyoldalúság tipikusan a tanítás lelki ajándékának minden más (kommunikációs és erődemonstrációs) lelki ajándékot elnyomó és leuraló voltában jelenik meg, a karizmatikus körökben pedig éppen a mély biblikus tanítás fájdalmas hiányában. Egyik sem egészséges. Pál világosan megmondja, hogy mindkét csoportra, azaz mindkét féle lelki ajándékra szüksége van a „testnek” ahhoz, hogy megfelelően működhessen, hogy valóban a feltámadott Krisztust jelenítse meg (12:12-26). Minderről bővebben ld. [„Ha csodákat és jeleket nem láttok, nem hisztek”](#) c. írást (istenalma.hu).

Világos, hogy a **kommunikációs ajándékok**, különösen is *a tanítás és a prófétálás*, mely következetesen megjelenik más levelekben is (vö. Rm 12:6-7; Ef 4:11), **a gyülekezet építése szempontjából, magasabb rendű ajándékok** (12:31), de ezek nem nyomhatják el, nem tehetik

szükségtelenné az erődemonstrációs ajándékokat: „nem mondhatja a fej a lábnak, hogy nincs rád szükségem” (12:21).

Mivel **Jézus nem csak tanított** (mint az írástudók), nem csak szóban képviselte az élő Istent, **hanem a tanítását jelek és csodák (isteni erődemonstrációk) is kísérték**, ezért logikus, hogy az írott Ige hirdetésével együtt Isten friss, élő, aktuális, fentiekben említett kommunikációjára (kijelentéseire) éppúgy szükség van ma is, mint az ő jelekben és csodákban is megmutatkozó erejének a megtapasztalására, hogy valóban az élő Istent/Krisztust ismerhessük meg és valóban Vele kerülhessünk kapcsolatba, ne pedig valamilyen bálvánnyal, ami más vagy kevesebb, mint az élő Isten/Krisztus. Nem véletlenül imádkozik Pál mindkét dologért az efézusi levélben, t.i. hogy *“a mi Urunk Jézus Krisztusnak Istene, a dicsőségnek Atyja **adjon néktek bölcseségnek és kijelentésnek Lelkét az Ő megismerésében;** ¹⁸ És világosítsa meg értelmetek szeméit, hogy megismerjétek, hogy... **mi az Ő erejének mérhetetlen nagysága irántunk, akik hiszünk.**”* (Ef 1:17-19). Isteni kommunikáció és erődemonstráció. Mindkettőre szükségünk van, ha az élő Istent és az élő Krisztust akarjuk megismerni és megismertetni a világgal. Ezt kockáztatjuk azzal, ha tiltjuk, korlátozzuk vagy alapvetően szkeptikusan fogadjuk az 1 Kor 12-ben és más helyeken felsorolt, tőlünk idegen, számunkra (a kegyességi irányzatunk miatt) szokatlan lelki ajándékok gyakorlását.

Nem szabadna tiltanunk (kegyességi háttérünk és a karizmatikus visszaélések miatt, 14:39), sőt **bátorítanunk kellene azt** („*Kívánjátok a lelki ajándékokat!*”, 1 Kor 14:1, 12; 12:31), azzal együtt, hogy megvizsgáljuk és megfelelő (igei) mederben tartjuk ezen ajándékok gyakorlását a gyülekezetekben (14:27-40). Amit Pál Timóteusnak mond, azt nekünk is minden a gondjainkra bízott hívőnek mondanunk kellene: *„gerjeszd fel az Isten kegyelmi ajándékát, amely benned van”* (2 Tim 1:6).

Én egy ideje folyamatosan biztatom is a hitre jutott, általam tanítványozott cigányokat (és nem cigányokat), hogy kérjék el Istentől, keressék, kutassák, hogy mi az ő lelki ajándékuk, gerjesszék föl és használják bátran azokat, ezzel is szolgálva másoknak. Eddig Sanyinál úgy tűnik, hogy a lelkek megkülönböztetése (és a tanítás?), Misinél a gyógyítás ajándéka körvonalazódik, nálam a tanítás (és lelkek megkülönböztetése?), Ákos úgy érzi, hogy Isten azt mondja neki, hogy a hit kegyelmi ajándékát kapta.

Ami pedig a nyelveken szólást illeti, Isten pünkösdkor ismét eggyé kovácsolta a népeket az evangélium által, amelyeket a bábéli lázadásnál elkülönített és elidegenített egymástól a kommunikáció összezavarásával, a különböző nyelvek megjelenésével. Pál azt mondja, hogy ha valaki idegen nyelven beszél hozzám, amit nem értek, akkor ezzel azt jelzi felém a beszélő, hogy idegen vagyok a számára és számomra is idegen lesz a beszélő (14:10-11). De ez szembe megy az evangéliummal és pünkössdel, amely által egy néppé, egy családdá tett bennünket Isten! Nem tehetjük meg, hogy otthon egymás vagy a bennünket meglátogató vendégek, barátok stb. jelenlétében olyan nyelven beszélünk, amit ők nem értenek, mert ezzel kizárjuk őket az „egy test” közösségből. **Nem vagyunk többé idegenek** (Ef 2:12)!

Példa: Egy látogatásom alkalmával az egyik roma család látszólag nagy szeretettel fogadott, de a beszélgetésünk során többször is átváltottak cigány nyelvre és úgy mondtak valamit egymásnak, hogy én azt nem értettem (nyilván az is volt a szándékuk, hogy én ne értsem). Rögtön meg is kérdőjeleződött bennem, hogy vajon tényleg szeretettel látnak-e, tényleg befogadnak-e vagy inkább csak udvariasságból fogadtak be a házukba és inkább azt szeretnék, ha továbbállnék.

Az összetartozásunkat, az egymás iránti szeretetünket fejezzük ki azzal, ha érthetően kommunikálunk egymással és Istennel is az atyai háznál (a gyülekezetben), mások jelenlétében.

Mint minden ajándék, úgy a nyelveken szólás is **a gyülekezet építésére** adatott, ami alatt nem csak a gyülekezeti tagok lelki épülését kell értsük (14:3), hanem **a gyülekezet számbeli gyarapodását is**, azaz a missziót! Ha egy idegen betéved a gyülekezetbe, idegenül is fogja érezni magát, ha azt látja, hogy mindenki nyelveken szól és senki sem fordítja le neki, amit szólnak. **Így válhat a misszió gátjává az ajándék, amit Isten éppen a misszió céljából adott** („a nyelvek jel a nem hívőknek”, 14:22)! Ezért, azaz a misszió szempontjából fontosabb, azaz magasabb rendű ajándék **a prófétálás**, ami **a nem hívők szívét célozza meg és leplezi le** a „az ő szívük titkát”, sötétségét, bálványait és motivációit (14:24-25).

Ami igaz a magyarázatok nélküli nyelveken szólásra, igaz minden más lelki ajándékra is, t.i. hogy **nem törekedhetek arra, hogy úgy használjak bármilyen lelki ajándékot, hogy azzal csak magamat építem** (14:2). Ez csupán a lelki ajándék Isten szerinti módon történő gyakorlásának a mellékhatása és természetes velejárója! A fő szempont mindig az kell, hogy legyen, hogy hogyan használhatok az adott lelki ajándékkal másoknak, családtagoknak és külsősöknek egyaránt.

Szólhatok magamban is nyelveken? Ez olyan, mintha azt kérdezném, hogy használhatom-e a gyógyítás ajándékát a saját magam gyógyítására, vagy prófétálhatok-e saját magamnak. Taníthatom saját magamat? Úzhatnak magamból ördögöt, ha magamban is megkülönböztetek egy idegen lelket? Miért ne tehetném? Én már többször is imádkoztam a saját gyógyulásomért, szabadulásomért! De igen csak **furcsa volna, ha mindig főként vagy kizárólag a saját magam hasznára és épülésére használnám ezeket a lelki ajándékokat**. Ezért kéri Pál kifejezetten azt, hogy ha valaki a nyelveken szólás ajándékát kapta, imádkozzon azért, hogy meg is tudja magyarázni (14:13), azaz ne érje be azzal, hogy csak magát építi és senki más nem részesül az ő lelki ajándékának a gyümölcséből.

„Kívánjátok a magasabb rendű lelki ajándékokat!” (12:31) – mondja Pál. Mit jelent ez? Azt, hogy miközben kérem Istent valamilyen lelki ajándékért, mindig az kell, hogy a szemem előtt lebegjen, hogy miként tudnám a leghatékonyabban, legerőteljesebben és leginkább személyre szabottan kifejezni a szeretetemet az ugyanabba a gyülekezetbe tartozó testvéreim iránt. Vagyis **melyik az a lelki ajándék, amely a legjobban fejezi ki Isten szeretetét, törődését, gondoskodását a testvéreim (és a kívülállók) felé**. Ezért az ajándékért könyörögjek, erre vágyjak egész valómmal és ne arra, amiről azt érzem, hogy *nekem* milyen jó lenne, *nekem* milyen nagy szükségem lenne rá és *én* mennyire örülnék neki és mennyit profitálhatnék belőle (14:12).

Nagyon fontos a kontextus, amiben élünk! Olyan emberekre kell hogy a szemünk előtt lebegjenek, akik születésüktől fogva „néma bálványoknak” szolgálnak (12:2). Mi az, illetve melyek azok a lelki ajándékok, amelyek leginkább érzékeltetik Isten valóságos jelenlétét a gyülekezetbe látogatókkal? **Melyekkel tudom őket a leginkább szolgálni úgy, hogy félreérthetetlen bizonyítékát láthassák annak, hogy az élő Isten valóságosan közöttünk van?** (14:24-25) Vagyis melyek azok az ajándékok, amelyek a legjobban érzékeltetik a különbséget az általuk ismert néma, tehetetlen bálványok és az élő, beszélő Isten, egy bálványimádó szertartás és az élő Isten dicsőítése között a környezetünkben élő emberek számára?

Ezért nagyon fontos, hogy feltegyük a kérdést, hogy egészen konkrétan hogy néz ki, miben nyilvánul meg a körülöttünk élő emberek bálványimádása és a Lélek mely megnyilvánulásaira lehet leginkább szükség ahhoz, hogy a körülöttünk élő bálványimádó emberek megláthassák és megtapasztalhassák az élő Isten valóságát a halott bálványokkal szemben. **A Szentlélek segít nekünk ebben, hiszen Ő osztogatja szét az ajándékokat, ahogy Ő jónak látja** (12:11). Ő tudja a legjobban, hogy mire, milyen isteni megnyilvánulásokra van szüksége az adott helyen élő embereknek ahhoz, hogy az élő Isten

valóságával szembesüljenek és velünk együtt imádhassák őt, elfordulva az őket félrevezető bálványaitól.

Tehát ne azért könyörögjek, hogy „Óh, Uram, de jó lenne, ha én is tudnék nyelveken szólani!” (14:5), hanem inkább azért, hogy „Óh, Uram, kérek, mutasd meg, hogy mire van a legnagyobb szüksége az itt élő embereknek ahhoz, hogy felocsúdjanak a bálványaik rabságából és megismerhessenek Téged, aki szereted őket és törődsz velük. És kérek, hogy ehhez add meg a szükséges lelki ajándékokat nekem és a gyülekezet többi tagjának is, hogy láthatóvá, kitapinthatóvá válják az itt élő emberek számára a feltámadott Krisztus! Én ezekre a lelki ajándékokra szeretnék vágyani!”

Például egyáltalán nem biztos, hogy az én adott kontextusomban szükség lesz a nyelveken szólás ajándékára, bár ha olyan cigányok között szolgálnék, akik nem tudnak magyarul, lehet, hogy szükség lenne rá (ld. Molnár Mária, aki amikor a pápuák földjére lépett, állítólag Isten megadta neki, hogy az ő nyelvükön beszéljen hozzájuk, később meg is tanulta a nyelvüket). Ezen a környéken nincsenek nyelvi akadályok, egyre kevesebben vannak olyanok, az itt élő cigányok között, akik még értik és beszélnek a cigány nyelvet. Nagyon erős viszont a katolikus egyház jelenléte, sokan a cigányok közül szó szerint néma bálványokat (szentképeket, szobrokat, ereklyéket) tisztelnek és imádnak. Nagyon sok a babonás, okkult háttérrel rendelkező ember, akik részben ezen háttér, részben a nyomorúságos életkörülményeik miatt sok betegséggel és ördögi megkötöttséggel terheltek. Nagyon nagy a szegénység és a nélkülözés. **Fontos kérdés, hogy mire, a Léleknek mely megnyilvánulásaira van leginkább szüksége az itt, Nógrád megyében élő cigány embereknek ahhoz, hogy megtapasztalhassák az élő Isten valóságát, szemben az ördögi praktikák szemfényvesztésével vagy a halott, üres katolikus vallásossággal, az ő szegénységük közepette? Az alábbiak kezdenek körvonalazódni:**

- biblikus, evangéliumi tanítás – szemben a hamis tanítással, amit a papoktól kapnak (Gyuri)
- prófétálás, személyre, közösségre szabott isteni kijelentés – a szobrok soha nem beszélnek, soha nem hallgatják meg a hozzájuk intézett imádságokat („*nincs se szó, se válasz, se felelet*”, 1 Kir 18:29). (még nincs senki)
- lelkek megkülönböztetése, démoni tevékenységek és befolyás leleplezése (Gyuri, Sanyi?)
- gyógyítás – sokszor egyszerűen meg se tudják venni a kiírt gyógyszereket és orvosi segédeszközöket vagy el se tudnak jutni az orvoshoz. Vannak helyek, ahová a mentősök sem szívesen mennek ki. (Misi?)
- diakónia, könyörület (Rm 12:8) (Anna)
- adakozás? (Rm 12:8)
- hit, pl. arra, hogy le tudják győzni a szegénységet, a lenézettséget, az előítéleteket, hogy Isten segítségével ki fognak tudni jönni a nyomorból. (Ákos)
- stb.

Érdekes, hogy a korinthusi gyülekezetben valamiért szükség lehetett a látványosabb, csodás lelki ajándékokra, ám úgy tűnik, a római vagy az efézusi gyülekezetben más ajándékok bizonyultak fontosabbnak (Ef 4, Rm 12). Nyilvánvaló, hogy mindhárom felsorolás reprezentatív, tehát nem sorolja fel az összes létező lelki ajándékot.

A Rm 5:5-ben az áll, hogy **a Szentlélek által az Isten szeretete áradt ki a szívünkbe. A lelki ajándékok valójában ennek a természetfeletti, személyre szabott isteni szeretetnek a különböző megnyilvánulásai**, azaz az evangélium hirdetésének nélkülözhetetlen eszközei.

Jézus azt mondta, hogy arról fogja felismerni a világ, hogy mi az ő tanítványai vagyunk, ahogy egymást szeretjük (Jn 13:35) és nem arról, hogy mennyi csodás, látványos kegyelmi ajándékot fogunk gyakorolni! Mondhatnánk úgy is, hogy arról fogják megismerni a körülöttünk élők, hogy valóban

Jézus tanítványai vagyunk, ahogy a lelki ajándékok gyakorlásában is megnyilvánul Isten elképesztő, természetfölötti szeretete egymás és a körülöttünk élő, minket figyelő emberek iránt (1 Kor 13).

Példa: A közvetlen szomszédunk (névleges katolikus vallásos, jó szándékú ember) egy éves kis unokája váratlanul kórházba került, mert már 2 napja nem tudott enni/szopizni. Mikor hozzánk is eljutott a hír, mondtuk neki, hogy most azonnal imádkozni fogunk Jézushoz az unokájáért. Hisszük, hogy Ő meg tudja őt gyógyítani. Kb. fél órán belül a kislány minden átmenet nélkül elkezdett magától enni, az érte küzdő orvosok és szülők legnagyobb meglepetésére és megkönnyebbülésére. A szomszédunk meglepődve és lelkesedve hívott fel és ezt mondta: „Nagyon jól imádkoztatok! Jézus tényleg meggyógyította a kis unokámat!”

Példa: Egy Szilvi nevű, a gyülekezetünkhöz tartozó cigányasszony válla teljesen kikészült a gépsoron végzett munka következtében és szinte sírva mondta el, hogy képtelen tovább dolgozni abban a gyárban, de ilyen állapotban semmilyen más munkát sem fog tudni végezni és a terápiás kezelések sem segítettek. Tél közepe volt. Az Úr könyörületre indított e számomra is kedves asszony iránt, imádkoztam a válláért és az teljesen rendbe is jött! Nem kellett otthagynia a munkahelyét. Szilvi lelkesedve hívott fel másnap, hogy „Gyuri, Jézus meggyógyította a vállamat!” Nem gondolom, hogy kifejezetten a gyógyítás ajándékát kaptam volna, de ezek a példák jól érzékeltetik azt, hogy hogyan szolgálhatná valaki az itt élő embereket egy ilyen lelki ajándékkal.